

Zápisky z poloprázdných sálů

Reportáže z koncertů 3. a 4. dubna 2009

V tomto článku hodlám podat stručnou reportáž ze dvou koncertů: první se odehrál v pátek 3. dubna v klubu Garage, vystoupili na něm The Rays of the Sun a Greedy Invalid. Ten druhý následoval o den později v Zarabandě, hráli jsme na něm s Eric Draven ve společnosti maďarských Fallen into Ashes.

Pátek: blízko bodu nula

Mělo se to tak: v naivní snaze o pozvednutí návštěvnosti této akce jsem se jal propagovat ji přes internetovou síť Facebook jako první ze dvou koncertů, na nichž budu slavit své dvaadvacáté narozeniny. Ne, že by se to nevydařilo, na tento popud známí skutečně zareagovali. Ovšem nejčastější reflexi zmíněné události byla slova jako *provar*, *propadák*, *kiks*...

A to zcela oprávněně. Akce byla zorganizována způsobem, který budu titulovat jediným slovem: laxnost. Jestliže mají čtenáři začasté pochybnost o oprávněnosti mého kriticismu při porovnání s mými hudebnickými dovednostmi (což je velmi oprávněné, tuto propast by nezaregistroval jen slepec nebo adorant), mohu je tentokrát ujistit, že pokud bych tímto způsobem někdy něco uspořádal a spatřil výsledek, uvažoval bych o odchodu do pořadatelského důchodu, případně věčných lovišť. O co běželo?

Návštěvnost prachmizerná. Vzhledem k propagaci akce snad nepřekvapí: ovšem ani jednu z kapel (The Rays of the Sun, Greedy Invalid) v Děčíně publikum příliš nezná. Je toto však argumentem na omluvu? Nedomnívám se. Zjevným kamenem úrazu ale bylo vstupné: osmdesát korun v předprodeji a sto dvacet korun na místě, když Psi vojáci stáli sto padesát, to je skutečně na pováženou. Pořádám-li koncert dvou v podstatě neznámých kapel

Fallen Into Ashes

(nemějme iluze...), pak tomu také musím přizpůsobit koncept propagace a vstupné. V tomto ohledu se organizátor dopustil školácké, trapné chyby. A zvuk? Doom metalová **The Rays of the Sun** byli pohřbeni způsobem, který z jejich koncertu téměř udělal sólo koncert pro bicí nástroje, zpěv nebyl slyšet ven ani na pódiu (říkala mi to zpěvačka).

Greedy Invalid na tom byli o něco lépe, jejich hudba však natolik připomínala HIMovský love metal, že mě příliš nebavila. Podstatné ale je, že kapela svoje řemeslo odvádí dobře, je sehraná, vkusu mohou také imponovat zvukově vcelku dominantní klávesy (aranžované ovšem v metalovém duchu, tedy spíše jako doprovodná linka). Právě kvůli návštěvnosti a zvukovým podmínkám především u první kapely jsou dojmy z tohoto koncertu plny rozčarování.

Sobota: v Zarabandě je vždycky dobře

V sobotu 4. dubna 2009 byl nesmírně krásný den. Skoro loureedovský „Perfect Day“ - až na to krmení zvířat v zoo (a „pít sangrii v parku“, to už se vlastně nesmí).

Tečkou byl večerní koncert Eric Draven a Fallen Into Ashes. Bohužel, návštěvníci

koncertů podobného druhu mají leckdy prazvláštní časovou manýru; co do dochvilnosti se podobají turům přecházejícím přes indickou silnici. Koncert, který měl začít v osm hodin, jsme tak odstartovali až úderem půl desáté. Ano, mělo to jistý vliv na „veselost“, s níž jsme na podium jako **Eric Draven** nastupovali. Pro maximálně třicet oddaných posluchačů jsme odevzdali nacvičený set a vyčerpali rezervoáry energie.

Maďarští **Fallen into Ashes** byli sice hvězdou večera, jejich repertoár mě však příliš nenadchnul. Řekl bych: klasický metalcore (což je skutečně, ale skutečně neobratné a vůbec dost pofidérní slovní spojení). Tvůrčí invence nic moc - na tomto druhu hudby leckdy irituje předvídatelnost, a tato diagnosa se Maďarům nevyhnula. Faktem je, že pokud si poslechnete několik alb velkých jmen tohoto žánru (třeba Maroon a Caliban - *Darkest Hour* považuji za čestnou výjimku), dokážete s velkou přesností určit, co se bude hrát a jak budou jednotlivé písně probíhat. Jistě, pro energický tanec výborná hudba - paměť ovšem nepoškádí. Ze setu bych zvýraznil vynikajícího zpěváka a jeho skvělou angličtinu. V Zarabandě je ale vždycky dobře: koncert byl sice poněkud komorní, atmosféra

ovšem příjemná, zvuk kvalitní (a samozřejmě řádně nahlas), jednoduše pěkná akce.

Můj dík patří lidem, kteří tuto scénu drží i přes tvrdou konkurenci místních kapitálových žraloků (soupeřit s velkými jmény ve Škuneru, Garáži a S-centru je šílená organizátorská řehole), tedy všem návštěvníkům, našim fanouškům a organizátorovi Otovi Johanidesovi.

Neděle večer, 21:05:

Ještě něco...

Nejmenší kulturní akce víkendu: v jednom malém pokoji na Teplické ulici se odehrává Gershwinova Rapsodie v modrém (příprava: 28. dubna se chystám pracovně na Děčínský symfonický orchestr).

Mám pro vás dvě soukromá doporučení.

To první je, abyste navštívili stránky 1. Hudebního spolku v Děčíně (www.1hsvd.spi.cz). František Řezníček a kolektiv udělali z tohoto webu nejpřínosnější zdroj informací o lokální hudební scéně, stránka je často aktualizována a i já jsem si skrze ni rozšířil obzory o tom, co se v našem městě hraje. Také na ní najdete článek o mých deseti nejoblíbenějších deskách.

Druhá věc: v Křížové ulici je antikvariát. Antikvariátníci mají tvrdý chleba, a protloukají se, co to dá. Obchod je zásoben vynikajícími kusy literatury i hudebních LP desek. Běžte tam a něco si kupte, podpořte tento sympatický krámk! Mají také spoustu učebnic a nových knih. Vše za příznivé ceny.

Radek Hendrych

P.S.: Pokud chcete vidět fotku člověka, který vypadá skutečně jako idiot, sežene si dubnový Enter. Je tam dvoustánka „Postřehy Radka Hendrycha“. Tak tam.